

4 / BŘEZEN 2021

ŠKOLNÍ ČASOPIS
ZŠ ŠLAPANICE

V
Z

A

K

O

Žako školní časopis ZŠ Šlapanice

Vychází od 1. dubna 2020.
Tištěná verze do každé třídy zdarma.
Digitální verze volně na www.zsslapanice.cz.

Sídlo: ZŠ Šlapanice
Masarykovo nám. 1594/16
664 51 Šlapanice
E-mail: zako.redakce@zsslapanice.cz

Naše škola: Lenka Sed'ová
Gabriela Parmová
Sport: Radim Otoupal
Vítek Vyšinka
Expedice: Filip Petřík
Po škole: Karolína Kostková
Adéla Šamšulová
Hobby: Vanda Lukešová
Poradna: Tomáš Vaněk
Andrea Mikotová
Rozhovory: Šarlota Burianová
Čtení: Pavlína Chalupová
Hřiště: Pavlína Chalupová
Markéta Kondlerová

Ilustrace: Vanda Lukešová
Fotografie: Adéla Dobrovolná
Korektury: Viktor Merta
Grafika: Roman Fuksa
Pedagogický
dozor: Roman Fuksa
Viktor Merta

Aktuálně

Před kamerou..... 1

Sport

Zimní radovánky..... 5

Rozhovor

Škola snů..... 6

Hobby

Krásné psaní 9

Po škole

Za obrazovkou počítače..... 11

Expedice za mě100

Čertovka a Andělka..... 14

Poradna

Pojď do toho! Anebo ne? 18

Naše škola

Péče o děti pracovníků IZS..... 21

Čtení

Ztroskotání..... 24

Zima se loučí 26

Hřiště

Myška Ája a ementál..... 28

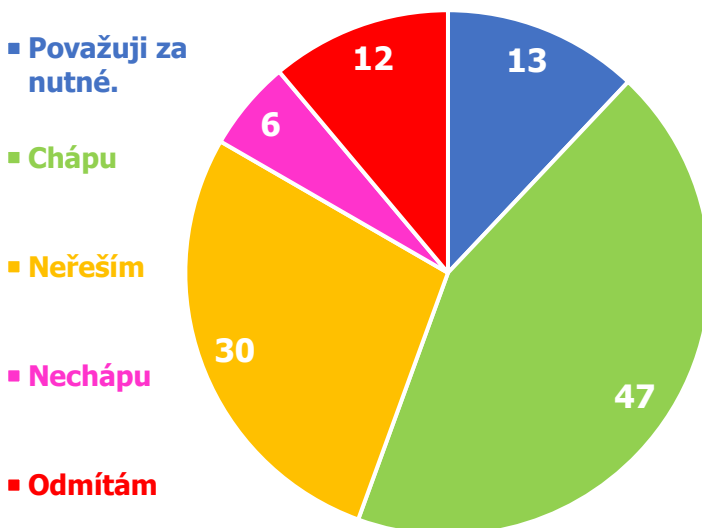

DĚTI před kamerou

Zajímalo nás, co si myslíte o využívání kamer při on-line výuce. A tak jsme vytvořili malou anketu. Naše anketa byla dobrovolná a vyjadřuje názory pouze těch, kteří na ni byli ochotni odpovědět. Přesto jsme se snažili vysledovat nějaké trendy. Jejich pochopení by mohlo vést ke zlepšení on-line komunikace, ke které nás donutila současná složitá situace.

Nejprve jsme se zeptali žáků naší školy, co si myslí o používání kamer oni. 108 z nich nám odpovědělo a tady jsou výsledky. Cítíte se podobně? Poznáváte se? Souhlasíte? Štve vás to?

Používání kamer při on-line výuce:

- Většina dětí používání kamer chápe nebo neřeší.
- Za nutné je považují více kluci a mladší děti.
- Odmítají je spíše děvčata, a to bez ohledu na věk.
- Na druhé straně je velká skupina dívek, které používání kamer chápou.

Co se vám líbí

- Zpětná vazba pro učitele.
- Vidíme se s kamarády.
- Lépe se soustředím.
- Normálnější komunikace.
- Učitelé z toho mají radost 😊
- Naučili jsme se přijímat to, jak vypadáme.
- Výraz tváře toho hodně řekne.

Co vás štve

- Technické potíže (seká se to).
- Nespokojenost se svým vzhledem.
- Riziko zneužití (někdo nás může vyfotit).
- Narušování soukromí.
- Psychické nepohodlí.
- Někteří spolužáci si ji nezapínají.
- Obtížnější konzumace jídla.
- Je to divné.
- Hůře se soustředím.
- Ne každý si může kameru dovolit.
- Že se tak často v hodinách "řeší".

Co Vás pobavilo, šokovalo a z čeho Vám lezly oči z důlků?

DĚTI

Jeden spolužák si zpíval a vtipně.

Když tam někoho seřvala máma a potom se tam hádali.

Jelikož online hodiny mám na tabletu, tak si ho nemám čím podepřít. Z konvice jsem si nalil čaj a konvicí jsem podepřel tablet. Spustil jsem kameru, jenže nebyl vidět můj obličej. Pokusil jsem se tablet otočit tak, aby můj obličej byl vidět. Jak sem otáčel tabletem, tak jsem strčil ramenem do hrnku s čajem a čaj se vylil přímo na tablet. Chtěl jsem si vypnout kameru, jenže tablet se začal kapku sekát. Nejdřív to nešlo, ale pak se mi nakonec podařilo kameru vypnout. Vzal jsem si hadru a tablet jsem utřel. Jelikož jsem u toho utírání posouval tabletem, tak se mi tipl hovor a já se musel na hodinu připojit znovu. Tablet našťástí přežil.

Když se paní učitelka zeptala: (na konci hodiny) Jak jsme tu látku pochopili? A nikdo se dlouho neozýval, její dítě odvětilo našťvaným hlasem: ASI NE. Tak to byl celkem vtipný moment. No, řeklo to za nás.

...Jeden kluk na začátku hodiny řekl, že mu nejede mikrofon a po chvíli se všichni začali i s učitelem smát.

nekteří lidé si na sebe obikají různé vtipné oblečky ale bouzel nam za to nadávají ale v jiných školách to vypadá vtipně

... když jsme si ukazovali domácí mazlíčky, bylo to super

Tvář učitele nepříjemně blízko obrazovce.

Kamarádovi utekl pes a začala mu hořet rukavice.

Spolužák sdílel prostřednictvím MS Teams obrazovku. Reakce paní učitelky: " Jak je to možné, že sdílíte obrazovku, domnívala jsem se, že práva pro sdílení mám jen já." :D

Tatínek od mého kamaráda byl jen v trenýrkách.

Měla jsem zapleť mikrofon a babička mi přišla do pokoje s tím, jestli chci chleba na snídani.

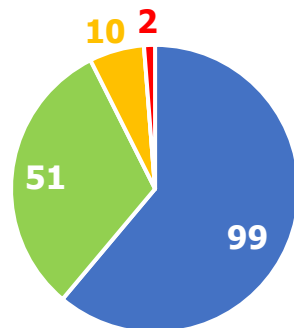
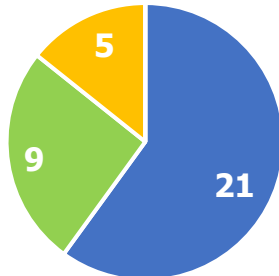

DOSPĚLÁCI před kamerou

A co na to dospělí? Překvapivě odpovídali pedagogové i rodiče velmi podobně. Porovnejte sami.

Pedagogové 35

- Považuji za nutné
- Chápu
- Neřeším
- Nechápu
- Odmítám

- Skoro dvě třetiny pedagogů považují používání kamer při on-line výuce za nutné.
- Obecně důležitější je toto pro ženy učitelky.
- Muži učitelé kamery spíše chápou nebo neřeší.
- Nutnost využívat kamery je také důležitější pro starší pedagogy.
- Rodiče vyžadují kamery ještě o něco více než pedagogové.
- Na jejich věku při tom příliš nezáleží.
- Menší porozumění s používáním kamer můžeme sledovat u rodičů dětí z 2. stupně.
- Také vyšší vzdělání rodičů lehce snižuje pochopení pro využívání kamer.

Rodiče 163

Co se jim líbí

- Zpětná vazba pro učitele
- Kontakt se spolužáky a s vyučujícím.
- Větší soustředění
- Možnost kontroly, jestli žák pracuje.
- Děti na sebe mohou dělat opičky 😊
- Děti se oblečou a učešou.
- Podporují slušnou a kultivovanou komunikaci.
- Možnost vidět vyučující v akci.
- Hodina se víc podobá normální výuce.
- Výuka není tak anonymní.
- Můžeme se na sebe usmát.

Co je štve

- Pro děti je to nezvyk.
- Technické potíže aneb seká se to.
- Narušování soukromí.
- Děti se musí zkulturnit :)
- Kontrola (projev nedůvěry).
- Ne každý ji má.
- Neustálé vyžadování kamer zdržuje.
- Někteří spolužáci si je nezapínají.
- Člověk vidí i sám sebe 😊
- Riziko zneužití.
- Nevím, kdo všechno mě sleduje.

Co je pobavilo, šokovalo a z čeho jim lezly oči z důlků?

RODIČE

Šokovalo nás, jak mají všichni naši spolužáci prázdný a uklizený pokoj.

Co vše děcka při on-line výuce dělají - viděla jsem i jak si jeden žák dával nohu za krk.

Pyžamová party online byl super nápad paní učitelky, ale můj syn na to přišel už první hodinu, že se nemusí převlékat.

Vadilo mi, když vyučující neměl puštěnou kameru. Jako žák bych takovou hodinu asi opustil.

Neustále vyvolávání duchů (žáků) kterým při on-line výuce padal systém...Zprvu to bylo zábavné, ale časem se z toho stala noční můra. Člověk úplně viděl, jak vzdělávání jeho dítěte mizí v propasti špatného připojení.

UČITELÉ

Co je pobavilo, šokovalo a z čeho jim lezly oči z důlků?

On-line schůzky mě baví :-)

Pobavilo mě, když začke při online diktátu přecházel přes sešit, do kterého psala, pes.

Spod'áry :-D
Potěšili mě mazlíčci dětí.

Holčička: "Paní učitelko, ten svetr jste měla minule!"
Druhá holčička hned na to: "Myslím, že i předminule!"
Takže pozor, i před kamerou je nutné dobře vypadat! -)

Když jeden žák z 1. stupně řekl, že byl nakupovat v lékárně a koupil si injekční stříkačky. Na otázku A co s nimi děláš? odpověděl zcela vážně: Přece očkuju s nimi plyšáky! Další moje otázka A proti čemu? vlastně už nebyla potřebná. Bylo to samozřejmě proti Covidu :))

Zimní RADOVÁNKY

Vleky nejezdily, brusláky byly zavřené. Letošní zima nás donutila improvizovat. Mnozí si vzpomněli na tradiční sněhové radovánky. I my jsme se na ně strochou nadsázky zaměřili. Poradíme vám, jak vytvarovat opravdu cool koule a co rozhodně nedělat na bobech.

Desatero bobaře, který neodchází s brekem domů

1. Nejezdit proti plotům, zdím, silnicím, lidem, potokům, stromům, sloupům a dalším věcem!
2. Nevyklánět se za jízdy!
3. Držet se za jízdy madel nebo provázku (pozor, provázek nesmí patřit k bobům vašeho kamaráda)!
4. Nedělat při jízdě blbosti a věnovat se řízení!
5. Nejezdit pozpátku nebo bokem!
6. Snažit se nasměrovat boby před jízdou tak, abyste do něčeho nenarazili! (To je základ úspěchu.)
7. Sednout si pořádně!
8. Před jízdou zkontrolovat boby, jestli jsou v pořádku.
9. Nejezdit na rozbitých bobech.
10. Pokud vás jede na kopci víc, tak do sebe při jízdě nenarážet.

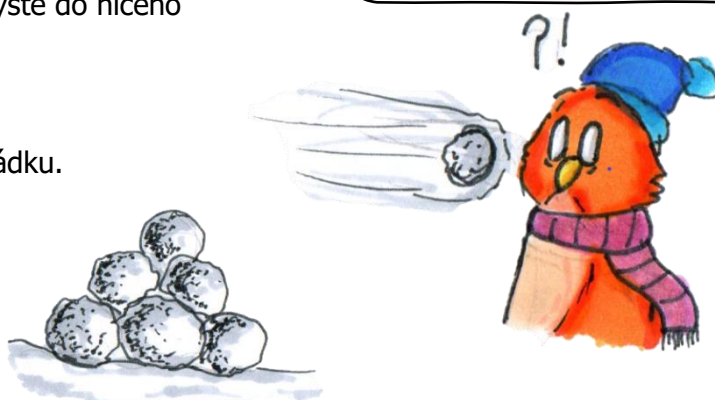
Poznámka pod čarou:

Nikdy nejezte sněh!

Ať už je to jakýkoliv typ (břečka, prašan, zmrzlý).

Obsahuje totiž také prach a částice výparů z továren a aut.

A rozhodně nekoštuje žlutý sněh.

Zajímavost

KOULOVANÁ je v Japonsku uznávána jako sport, a to od roku 1993. Od roku 2018 se Japonsko snaží prosadit tento zimní sport na olympiádu.

Jak to celé vypadá? Dva sedmičlenné týmy hrají na hřišti o rozměrech 36x10 metrů, přičemž se snaží ukořistit soupeřovu vlajku, případně trefit sněhovou koulí protivníky. Ti se mohou krýt za umělými překážkami. Koho trefí sněhová koule, je vyřazen.

Koulovaná

Sport, ke kterému potřebujete ten správný lepidivý sněh a nic víc

PRAVIDLA (varianta battle royale, všichni proti všem):

- do koule nesmí přijít kámen (správná cool koule je ta, po které nezůstane boule)
- trefí tě koule, jsi vyřazen (návrat do hry je možný po uplynutí stanoveného časového intervalu)
- jsou povoleny schovky, zákoutí i bunkry (v předem vymezeném prostoru)
- na začátku můžete mít 2-3 koule
- nesmí se házet za krk a do obličeje (sám vím, že to není nic příjemného)

Úkol pro čtenáře: Zavřete oči a zavzpomínejte, kdy jste naposledy zažili pořádnou koulovačku.

Škola SNŮ

Pojďte s námi nahlédnout do zákulisí natáčení klipu. V hlavních rolích je naše škola a její žáci.

FILIP FAJT – režisér

Řekni nám ve zkratce něco o sobě

Moje jméno je Filip Fajt, je mi 16 let, věnuji se herectví 8 let, což je poměrně dlouhá doba, a cítím se hlavně jako herec, ne jako režisér, střihač... Hraji v Divadle Polárka a v Divadle Stodola. Bylo rozhodně super si ten projekt zkusit, je to něco většího než normálně.

Kdo přišel s nápadem na videoklip *Škola snů*?

Byl to můj nápad, ale původně to mělo vypadat úplně jinak. Nemělo to být jenom o Petrovi a králíkovi, ale mělo to být o dětech, o emoci, o jejich radosti, že mají krásnou novou školu. Vzniklo to, když mě pan učitel Lupač s panem Klíčem, pro kterého jsem kdysi natáčel klip, pozvali, abych si nové prostory školy mohl projít. V tu chvíli mi došlo, že spousta lidí tu školu neviděla - a tak jsem se rozhodl využít šanci a natočit to pro ně.

Jak dlouho trvalo natáčení videoklipu a celkově celé video zpracovat?

Tohle je taková otázka, která se dala čekat, ale vždycky mě trochu rozesměje, protože každý člověk nemusí vědět, co celá ta filmařina obnáší. Původně jsem měl v plánu stihnout video za tři dny práce, ale nakonec to dopadlo tak, že jsem nad tím strávil 5 dní. Jeden den jsme točili, což byl celkem záhul pokrýt tolik záběrů - bylo to hodně narychlo. Petr se dost naběhal a rozhodně se nadřel, to stejné i Bunny (*jméno králíka*). Všichni jsme prostě šlapali.

Kolik lidí se na tom celkem podílelo?

Podílel jsem se na tom já, holky, Petr, pan učitel Lupač, králík a paní fotografka, která dělala nějaký „behind the science“ fotky, to jsem chtěl hlavně já využít na instagram. Pak paní Hana Šimunková a Lucie Šimunková, za což jim strašně moc děkuji. A nejdůležitější člověk, bez kterého by to asi vůbec nevzniklo, je moje maminka, protože mi dělala produkci. Ona ví, jak se mnou pracovat, a víme navzájem, co od sebe můžeme čekat a co ne.

Vedlejší otázka: Čí byl ten králíček?

Té paní fotografky... Mamka měla původně nápad, že tam bude pobíhat morče, ale zjistili jsme, že morčeti se moc utíkat nechce, a protože králíčková panička je fotografka, tak je zvyklý na děti a nové prostory. Vůbec mu nevadilo tam pobíhat, dokonce se nám i jednou ztratil, ale naštěstí ho Petr našel.

Podle čeho jsi vybíral lidi do videa?

Chtěl jsem, aby tenhle projekt byl jako „děti dětem“. Lauru jsem vybral, protože jsem s ní už něco natáčel a je prostě super a s Kájou jsem se poznal na jednom výletu, kde mi zazpívala, a říkal jsem si, že toho musím využít. Peťa je můj soused, a jelikož jsme spolu už něco natáčeli, tak jsem s ním už měl zkušenost. Pan učitel Lupač tam původně neměl být, ale já jsem potřeboval nějakou vtipnou vložku, tak jsem ho využil jako uklízečku. Vtipné bylo, že si s mopem vůbec nevěděl rady a mamka ho to musela učit. :D

Je na tom klipu něco, co bys teď osobně změnil?

Ano. Asi bych změnil jeden záběr, kdy Petr probíhá celou tou chodbou a v pozadí měl být pan učitel Lupač. Ty záběry byly sestaveny ze tří záběrů: v prvním a třetím záběru tam pan učitel je, ze druhého mi nějak vypadl. To by samozřejmě nedávalo smysl, takže jsem musel vzít pana učitele z jiného záběru a dosadit ho na ten prostřední, což bylo celkem náročné a mně to trvalo jeden celý den, s čímž se rozhodně nepočítalo.

Stříhal si to sám, nebo ti někdo pomáhal?

Stříhal jsem to sám, ale na telefonu jsem měl kamaráda, který teď maturuje, takže byl strašně šťastný, že jsem ho takhle vyloženě využíval :D Ale jinak dobrý, jenom ty efekty byly náročné. Takže celý sám...

S kým jste domlouvali natáčení ve škole?

S panem učitelem Lupačem, s panem ředitelem, s paní starostkou, samozřejmě s Petrem a mojí maminkou.

Kdo dělal kameramana?

Kameramana jsem dělal já, protože bylo málo času a čím míň lidí, tím lépe. I když ty záběry nejsou úplně dokonalý, tak si myslím, že to stačí...

Video vypadá hodně profesionálně. Používal jsi při natáčení nějakou speciální techniku?

To mi lichotí, že vypadá profesionálně... No, to je těžké říct, mám stativ, který držím, a ten je slepený z „PVCček“ a obalený elektroinstalační páskou - takže není zas tak profesionální. Nechci investovat

PETR ŘÍHOŠEK - herec

Jak tě bavilo natáčení?

Hodně moc.

Jsi rád, že ses něčeho takového mohl zúčastnit?

Chtěl jsem tam být, protože Filip je můj kamarád a rád natáčím.

Co tě na tom bavilo nejvíce?

Asi všechno, ale nejvíc utíkání za králíkem.

Jaká byla spolupráce s králíčkem?

Jo, dobrá, mohl by natáčet ještě jednou.

Jak náročné bylo nacvičit závěrečný skok?

Vypadá to docela nebezpečně...

Petr: Nebylo.

Filip: Počkej, jak jako nebylo? My jsme ten seskok dělali dvacetkrát a ani jednou jsi nebyl schopný skočit normálně na ležato. My jsme mu dali trampolínu a matraci a chtěli jsme, aby se rozběhl, skočil na tu trampolínu a rozvalil se na matraci a on furt padal na kolena nebo na nohy - nakonec mu to podjelo a dopadl správně, ale trénovali jsme to dlouho.

do svých projektů kvanta peněz, takže se snažím tu techniku tak trochu obejít, abych zároveň docílil kvality. Myslím, že to nebylo nejhorší, nějakou techniku máme - mikrofon, kameru, takže v pohodě :)

Která svá další videa bys čtenářům doporučil a proč? Kde je mohou najít?

Ono je důležité si ujasnit, čemu se vlastně věnuji, protože já se věnuji jak filmu, tak herectví. Je celkem náročné udržet nějakou „rovinu“, a jelikož je teď covid, tak bych doporučil něco z herectví. Teď jsme dělali projekt o kyberšikaně, kde hrají šikanovaného. Z mých projektů asi *Chorvatsko 4K ZŠ Šlapanice2020*. Najdete je na mém YouTube kanálu *Filip Fajt*.

A teď pravdu: Chtěl by ses skutečně vrátit do školy?

Nechtěl :DDD

KAROLÍNA KOSTKOVÁ, LAURA NIKOLOV - zpěvačky

Řekněte ve zkratce něco o sobě

Laura: Já jsem docela nekomplikovaný člověk. Můj smysl života je jednoznačně hudba - zpívám už od malička, ale hraji taky už 10 let na klavír a někdy si jen tak brnknu na jiný nástroj. Co se týče sportu, tak hrozně prožívám tenis, na který chodím už nějakých 9 let. Tohle jsou mé tři smysly života. Obě s Kájou máme rády kočky :D

Kája: Já miluji hudbu, zpěv, také hraji na příčnou flétnu a miluji vaření, je to můj obrovský koníček hned po zpěvu a potom i cvičení/posilování.

Jak jste se k nahrávání písni pro klip dostaly?

Nebylo to nějaký extrémní domlouvání, Filip nám jenom napsal, jestli tam nechceme být :D

Kdo vám s nahráváním pomáhal?

Laura: Já si myslím, že nás podpořili všichni, co tam byli, ale hlavně Martin Zezula, který to nahrával, a pan učitel Lupač

Kdo upravil text známé písničky Pátá?

Filip: Na tohle budu odpovídat já, protože to holky neví. Jednak to byla moje maminka, která si vzala na starost druhou sloku, jednak pan učitel Lupač, ten udělal začátek a refrén. Taková kolektivní práce.

Věnujete se nějak více zpěvu? A pokud ano, jak dlouho?

Kája: Moje mamka je zpěvačka. Jak už jsem zmiňovala, zpívám od malička, ale nějak profesionálně se zpěvu nevěnuji, neučí mě nikdo, učím se pouze sama. Jinak jsem si nahrávala písničky doma, třeba i na YouTube, ale nějaké koncerty, tak to ne...

Laura: Já chodím na sólový zpěv, dřív jsem se zabývala různými sbory v divadle, ale musím říct, že mi to nedalo tolik pěvecké zkušenosti jako spíš to, že jsem se poznávala s novými lidmi. Zpívám si ale hodně sama... Oba moji rodiče jsou zpěváci a ke zpěvu mě vždycky vedli.

Bavilo vás nahrávání audia?

Kája: Mě určitě hodně.

Laura: Mě taky.

Filip: Ano, bylo to fakt super.

Jaké to je nahrávat v opravdovém nahrávacím studiu?

Laura: Tak nahrávat v tom studiu je něco úplně jiného než na nějakém zvukovém záznamu nebo na videu. Když jsem se slyšela v těch sluchátkách, zjistila jsem, že mám nějaké logopedické vady, a nikdy jsem to tak nevnímala, i když mi to mamka říkala. Od té doby se opravdu snažím napravit svoje sykavky, takže pro mě ta zkušenost byla fakt pozitivní. Atmosféra tam byla samozřejmě úžasná, a nejen kvůli tomu, jaký tam byli lidi. Byla to úplně nová zkušenost, tam se mi to opravdu líbilo.

Jaká byla spolupráce s Filipem?

Kája: S Filipem byla spolupráce skvělá.

Laura: S Filipem se mi pracovalo samozřejmě skvěle. Mám na to super vzpomínky.

Chcete dodat něco na závěr?

Laura: Všem bych vzkázala, že když máte na něco talent nebo vás něco baví a máte tu možnost, tak toho využijte a neseďte doma na zadku i přes to, že je korona. Protože když něco člověk opravdu chce, tak to jde udělat.

Krásné PSANÍ

Baví vás krásné psaní? Máte nepořádek v zápisech a chcete to změnit? V tom případě je kaligrafie pro vás. Velice zjednodušeně bych to popsala jako krásné psaní. Není to žádná novinka, kaligrafie s námi je už 6000 let. Kvůli své dlouhověkosti si prošla úchvatným vývojem v různých zemích a odlišných kulturách.

Jak na to

Na kaligrafii je potřeba hlavně soustředěnost a trpělivost. První, co potřebujeme, jsou dobré pomůcky. Zpravidla jsou o hodně lepší fixy se štětcovým hrotem. Jejich výhoda je, že podle toho, jak na fixu tlačíme, ovlivňujeme tloušťku čáry. Přesně tohle na krasopísmo potřebujeme.

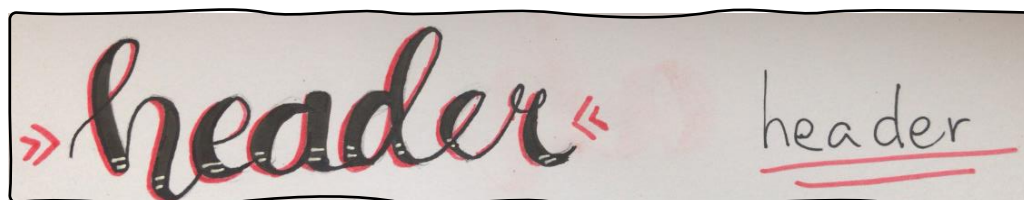

Hlavní pravidlo je, že vždycky, když jedeme fixem nahoru, děláme tenkou čáru, a když jedeme dolů, tak tlustou.

Pokud vám ze začátku krasopísmo nepůjde, nic si z toho nedělejte. Po chvíli trénování se budete rychle zlepšovat, takže stačí jen trpělivost.

Dobré inspirace na kaligrafii najdete třeba na Pinterestu a Youtube.

Na Pinterestu jsou dobré návody a fotky, na youtube zase videa (i v češtině), která vám hodně pomůžou.

Proč zrovna kaligrafie?

Asi si říkáte, k čemu vám to vlastně bude. Kaligrafie je dobrá na mysl, trpělivost a bude se vám hodit v životě. Ve škole budete mít hezké nadpisy, určitě využijete krasopísmo i ve výtvarce na různá přáníčka a takové věci nebo si budete sami trénovat doma a budete mít dobrý pocit, že jste se naučili něco nového.

Historie

Počátky kaligrafie sahají až do Japonska, kde ji používali kněží k opisování náboženských textů. Nejčastěji potkáváme čínskou, japonskou a evropskou kaligrafii.

Čínská a japonská kaligrafie se od sebe liší stylem písma. Stylů kaligrafie je mnoho, ale nejzákladnější jsou

- Tenšo
- Reišo

ty napodobují staré způsoby.

Dále tu jsou

- Kaišo
- Gjóšo
- Sóšo.

To jsou moderní varianty, které se dnes hodně využívají.

Kaligrafie vypadá o hodně lépe, je přehledná a vylepší Váš zápis v sešitě.

Kaligrafický nadpis nám zabere určitě víc času, což je někdy ve škole problém. Ale teď doma na to máme hodně času, tak proč ne? ☺

Poznáte písmo svých vyučujících? Liší se rukopis tělocvikáře, angličtinářky nebo fyzikáře? Líbí se Vám, jak vyučující píšou? Spojte trojice, které k sobě patří. Správné řešení naleznete na str. 23.

učitelka
českého jazyka

Ahoj, Žako!

David
Paulík

učitelka
dějepisu

Ahoj, Žako!

Iveta
Šolcová

učitelka
matematiky

Ahoj, Žako!

Jitka
Vilímová

učitel
fyziky

Ahoj, Žako!

Lenka
Chalupová

učitelka
anglického jazyka

Ahoj, Žako!

Ludvík
Panny

učitel tělesné
výchovy

Ahoj, Žako!

Michaela
Tomanová

učitelka výtvarné
výchovy

Ahoj, Žako!

Monika
Pantělejevová

učitelka
přírodopisu

Ahoj, Žako!

Petr
Fruhwirt

učitel občanské
výchovy

Ahoj, Žako!

Věra
Pavlíková

Za obrazovkou POČÍTAČE

Karanténa už nás nudí a věříme, že i vás. Proto vám v tomto čísle představíme tři knihy, film a seriál, naučíme vás, jak si upéct nejlepší sladkou svačinku. Na závěr se dozvíte nejzajímavější věci, které se ostatní za karanténu naučili, a můžete se jimi inspirovat, abyste si čas doma zkrátili.

ČAS ČARODĚJNIC

Rozčarování je komediální fantasy seriál od tvůrců Simpsonů nebo Futuramy. Postavy v tomto animovaném seriálu poznáte podle typického velkého předkusu a vykulených očí.

Hlavní postavou seriálu je princezna Bean, která je tak trochu od rány a má jisté problémy s pitím. Dalšími hlavními postavami jsou elf jménem Elfo a princeznu osobní démon Luci. Celý příběh se odehrává v rozpadajícím se středověkém království jménem Dreamland.

Bean v prvních dílech řeší trable se svým domluveným sňatkem, ze kterého nakonec sejde. Postupně hledá své místo v životě a se svými přáteli zažívá různá zajímavá a vtipná dobrodružství.

Seriál opravdu pobaví a je skvělý třeba na večer na odreagování. Najdete ho na Netflixu jak v češtině, tak v angličtině s titulky v několika jazycích.

Rozčarování mají zatím tři řady, každá řada obsahuje 10 dílů. Jeden díl trvá okolo 20 minut, což je ideální, když na sledování nemáte třeba moc času.

90 % vtipné 10 % vypoulené bulvy

<https://wave.rozhlas.cz/novy-seriál-disenchantment-matta-groeninga-budi-rozcarovani-v-minulosti-objevuje-7595092>

<https://film.moviesone.cz/duše/rece>

50 % vtipné 30 % dojemné 20 % jazz

DUŠE

Duše je nový animovaný film od Pixar. Tento animák je dobrodružná fantasy komedie a milovníci jazzu si ho jistě velice užijí.

Hlavní postavou je středoškolský učitel hudební výchovy Joe Gardner, který má velké sny a jednou dostane životní šanci hrát v proslulém jazzovém klubu. Jediný chybný krok ho však přenesení z ulic New Yorku do *Neznáma před*, což je skvělé místo, kde čerstvě narozené duše získávají před vstupem na Zemi vlastnosti, návyky a dokonce i zlovyky.

Joe na svém životě ovšem lpí, a tak spojí síly s duší číslo 22, která ale vůbec nechápe, čím je lidský život tak výjimečný. Během toho, jak se snaží duši 22 vysvětlit, co je na životě tak úžasné, sám získává odpovědi na otázky, které si již kladl mockrát.

Duše je skvělý rodinný film. Vlastně je to trochu „vyzrálejší“ animák, což znamená, že menší děti nemusí úplně všechno pochopit. Do děje vás ale určitě vtáhne jeho krásná barevnost a atmosféra.

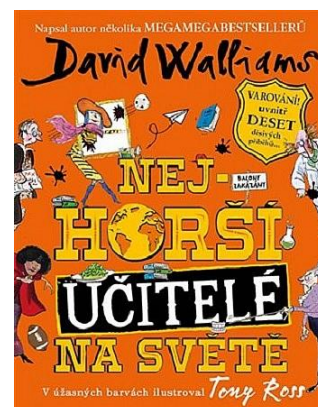
David Walliams: Nejhorší učitelé na světě

Myslíte si, že vaši učitelé jsou hrozní? Tak to počkejte, až si přečtete tuto knihu. Najdete v ní 10 příběhů o nejhorších učitelích na světě. Pár jich vám představím, ale jen pár, abyste se moc nebáli! Doktor Diesivý učí přírodovědu a je napůl netvor. Pan Weytaha, učitel tělocviku, je příšerně líný, nosí jen teplákové soupravy a nesnáší zeleninu. Slečna Wstecklá pořád zuří a nechá po škole úplně každého. Paní Blemtzová je naprostá noční můra oproti ostatním školním kuchařkám.

Pokud jste připraveni se bát a smát, tak si přečtete tuhle knížku! Je v ní spousta obrázků, a proto ji doporučuji mladším čtenářům

99% vtipné

1 % nechutné

<https://www.databazeknih.cz/obalka-knihy/nejhorsi-ucitele->

Karel Kovář: iPohádka

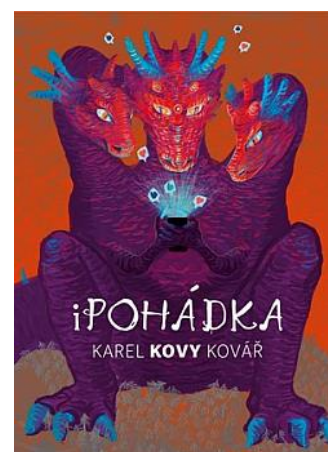
Za devatero horami, devatero plastovým odpadem znečištěnými řekami a jedním vysílačem na vysoké skále se nachází království.

Nová kniha od youtubera Kovyho vám ukáže, jak by vypadala pohádka v internetovém prostředí. Král Bořivoj III. Připojený a jeho manželka Ljuba IV. musí provdat svoji dceru Amálii. Jenže jedné noci král a královna zmizí a nad královstvím krouží drak. Princezna Amálie se svými kamarádkami zažije dobrodružství jako nikdy dřív...

Kniha má 184 stran a jsou v ní obrázky, proto by se mohla líbit mladším čtenářům. Příběh je jedinečný, moc vtipný, ale taky k zamyšlení. Kovy v něm varuje před zneužitím moci, velkou důvěrou a ukazuje sílu médií. Autor vymyslel několik nových slov jako třeba Králopedie, Pohádkozón, Rodičinder a Anagram, které celou knihu ještě vylepšují.

50% vtipné

50 % fantasy

<https://www.databazeknih.cz/obalka-knihy/ipohadka->

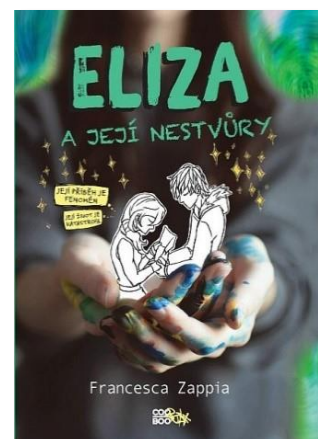
Francesca Zappia: Eliza a její nestvůry

Eliza je stydlivá samotářka, která nemá kamarády a na obědě sedí sama. Když ale přijde domů a zasedne k počítači, tak se z ní stane anonymní autorka populárního komiksu Nestvůrné moře. Její život se začne měnit, když do její školy nastoupí nový žák Wallace. Brzy se s ním sblíží a zjistí, že je velký fanoušek Nestvůrného moře. Eliza mu nechce lhát, to ji donutí váhat, jestli se světu nemá představit pod svým pravým jménem.

Tuto knihu bych doporučila holkám z druhého stupně. Příběh doplňují ilustrace z komiksu, zprávy, které si Eliza posílá s kamarády, a mnohem víc. Knižka je čtivá a děj rychle utíká. Myslím si, že to je ideální oddechovka na deštivé odpoledne.

40% romantika

60 % oddechovka

<https://www.databazeknih.cz/obalka-knihy/eliza-a-jeji-destvury-416959>

COOKIES SKOUSKY ČOKOLÁDY

Tyto cookies s kousky čokolády jsou velice jednoduché a moc chutné. Nejlepší jsou jako svačinka třeba na online hodiny, všichni vám je budou závidět.

Co budeme potřebovat:

- 230 g hladké mouky
- 112 g másla či ghí
- 65 g třtinového cukru
- 1 vejce
- 2 lžičky prášku do pečiva
- trocha vanilky
- 100 g čokolády

Postup:

1. Rozpustíme si máslo a nalejeme jej do mísy, přidáme třtinový cukr a chvíli mixujeme.
2. Po chvíli mixování přidáme vejce, prášek do pečiva a trochu vanilky.
3. Nakrájíme si čokoládu na kousky a do směsi začneme sypat jen trochu mouky a zároveň mixovat. Přidáme čokoládu a nakonec můžeme dosypat zbytek mouky. (mouky je občas potřeba trochu více, takže pokud vám těsto bude připadat řídké, nebojte se přidat)
4. Jakmile máme těsto hotové, můžeme začít tvarovat kuličky, které na plechu rukou rozpláceme. Velikost kuliček tvarujeme podle toho, jak velké chceme sušenky.
5. Cookies dáme péct na 185 °C asi na 15 minut. Necháme vychladnout a můžeme podávat. Dobrou chuť!

Opět jako u předchozích receptů lze udělat zdravější verze sušenek nebo sušenky pro ty, kteří mají omezení ve stravování. Místo hladké mouky se dají pro bezlepkovou verzi použít rozmixované bezlepkové ovesné vločky na mouku, občas je jen potřeba množství navýšit. Každá mouka zahustí těsto jinak. A na bezmléčnou verzi můžeme máslo nahradit kokosovým olejem. Nakonec je možné ještě cukr nahradit medem, doporučuji tak 3 lžíce, ale každý potřebuje sladit trochu jinak.

Co nás naučila karanténa

Karanténa a online výuka se s námi táhnou už hodně dlouho, a tak nás zajímalo, co nového naše žáky tato doba naučila. Spousty z nich jsme se zeptali teda na otázku „Co vás karanténa naučila?“ a odpovědi s vámi takto sdílíme.

Asi nejvíce žáků se naučilo nějakým způsobem se osamostatnit a postarat se sami o sebe, což je opravdu skvělé. Mnozí další se naučili správně si rozvrhnout čas, ale u některých to může být i přesně naopak.

Karanténa naučila spoustu lidí také vařit, péct a postarat se o domácnost. Na druhou stranu jiní zjistili, jak moc jsou líní a nic nedělají. Někdo přišel na to, že mu chybí kontakt s lidmi a někdo, že se bez něj obejde.

Nejhezčí asi bylo to, že tahle doba naučila skoro všechny vážit si své rodiny, kamarádů a věcí, které brali do nedávna jako samozřejmost.

A zamysleli jste se i vy nad tím, co vás karanténa naučila?

Andělka a ČERTOVKA

Andělka a Čertovka je přírodní památka na pravé straně údolí Říčky. Důvodem ochrany jsou teplomilná společenstva dřevin a chráněné květeny na těchto dvou skalních útvech.

NÁZEV

Pojmenování skal se přisuzuje jejich charakteru. Zatímco Andělka je skála asi 40 m vysoká, Čertovka má výšku jen 12 m. Andělka se tyčí výše nad údolím Říčky, blíže k nebi. Kolmá stěna Čertovky vystupuje svisle na povrch hned v údolí na břehu potoka. Na rozdíl od Andělky je Čertovka spíše zarostlá keři a zastíněná vzrostlými stromy, a tudíž je nejlépe viditelná na podzim a v zimě. Oba útvary jsou orientovány na východ, proto lze na jejich svazích najít teplomilná společenstva a chráněné druhy květeny.

Nachází se na katastrálním území Šlapanic s výměrou 3,64 ha v místní lokalitě **Puštor**.

Leží v nadmořské výšce 220-262 m n. m. a nachází se na pravém břehu řeky Říčky, původně nazývané Zlatý potok.

Tato přírodní památka je tvořena strmými, východně až severovýchodně orientovanými svahy se skalkami, z nichž nejvýraznější jsou právě Andělka a Čertovka.

Andělka a Čertovka byla vyhlášena přírodní památkou 22. prosince 1984.

Historie

Ještě v roce 1866 byly zdejší stráně popisovány jako travnaté a křovinaté s většími stromy jen při úpatí. Již v roce 1914 jako stráž řídkce porostlá akátem s jednotlivými volnými travnatými a skalnatými plochami. Do roku 1932 se stav příliš nezměnil a ještě v roce 1953 zde byly rozsáhlejší světliny (volné travnaté a skalnaté plochy) na Andělce, v jižním cípu území nebo pod horní hranou svahů na Puštoru v severní části území. V roce 1992 již byla prakticky celá lokalita porostlá vzrostlým cizorodým akátem (*Robinia pseudoacacia*) s keřovým podrostem bezu černého (*Sambucus nigra*). Volné plochy s cennými teplomilnými společenstvy jsou dochovány prakticky jen na skalním útvaru Andělka, jehož výměra se navíc neustále zmenšuje v souvislosti s rozšiřováním keřových porostů. Ostatní přežívající fragmenty teplomilných společenstev již jsou na pokraji existenčního ohrožení.

ROSTLINY

Lokalita je porostlá převážně listnatým lesem. Mezi stromy převažují **habr** obecný, duby (letní i zimní), javory (babyka, klen i mléč), jasan ztepilý, z keřů jsou zde zastoupeny **brslen** evropský, hloh obecný, řešetlák počistivý, dřín jarní a tis červený. V bylinném patře pak najdeme množství druhů, z nichž jsou pro lokalitu významné **lomikámen** trojprstý, pryskyřník ilyrský, plamének přímý, chrpa chlumní nebo zlatovlásek obecný.

lomikámen trojprstý
(*Saxifraga tridactylites*)

pryskyřník ilyrský
(*Ranunculus illyricus*)

plamének přímý
(*Clematis recta*)

lejsek šedý
(*Muscicapa striata*)

slepýš křehký
(*Anguis fragilis*)

ŽIVOČICHOVÉ

Na této lokalitě se můžeme setkat s velkým množstvím živočichů. Z hmyzí říše jsou to například nesytky bodalková, ostruháček trnkový či otakárek ovocný. Obratlovce zde pak zastupují lejsek šedý, **žluva** hajní, konipas horský, **slepýš** křehký nebo **ještěrka** obecná.

nesytka bodalková
(*Synanthedon stomoxifa*)

otakárek ovocný
(*Iphiclides podalirius*)

žluva hajní
(*Oriolus oriolus*)

POVĚST

Podle pověsti se na jednom z těchto skalisek usadil sám rohatý čert a zle řádl v celém kraji. Bůh se slitoval nad lidmi, a když se jednoho dne čert vyhrabal ze svého pelechu, uviděl nové skalisko a na něm nového souseda - krásného anděla. V té době nastaly pro čerta zlé časy a často musel před andělem zalézt do svého doupěte. Nic netrvá věčně, a tak došla i čertovi trpělivost, zlostně udeřil nohou do skály a zmizel v pekle. Do dnešních dnů se zachovala nejen jména obou skalisek Čertovka a Andělka, ale také otisk čertova kopyta na Čertovce.

CO SE VÁM VYBAVÍ, KDYŽ SE ŘEKNE ANDĚLKA A ČERTOVKA

„Chodím tudy často. Jsou tam pěkné stezky a moc příjemná procházka. Viděla jsem tu i srnky, které se zřejmě zatoulaly z nedaleké Horky nebo Velkého hájku, které jsou taky nádherné přírodní památky.“

„Tuto přírodní památku s rodinou občas navštěvujeme. Jsou zde krásné pěší stezky a i v letních horkých dnech je zde příjemně chladněji. Natož pak se osvěžit v potoce, jenž se jmenuje Řička. Mám ráda, když se dostanu nahoru, je zde nádherný výhled na okolí. V zimě je to také výzva, jen se sněhem by to mohlo být lepší. To jsou pak bobovačky. Takže pokud byste nevěděli, kam na výlet, přírodní památku Andělka a Čertovka vřele doporučuji.“

„Obyvatelé Šlapanic skalky často navštěvují, zvláště v těchto dobách. Je tam hezké prostředí a příjemná příroda a člověk se ani necítí, že je ve městě. Andělku a Čertovku určitě doporučuji navštívit.“

„Je to také velmi bohatá oblast na bobování a milovníci geocachingu tu také najdou své...“

„Zimní bobování a sáňkování.“

„Mám to místo tam rád. Dříve jsem s mamkou tudy chodil domů do Bedřichovic. Vždy jsme tam objevili něco nového, něco zajímavého.“

„Se školkou jsme sem chodívali v zimě sáňkovat do hájku.“

Článek na toto téma byl zadán žákům 8. ročníků jako dobrovolný úkol. Jelikož se sešlo hned několik velmi pěkných zpracování, ze kterých bylo takřka nemožné vybrat pouze jedno, vznikl tento článek spojením jednotlivých prací, na kterých se podíleli:

Petr Fišer, Karolína Grossová, Matyáš Hájek, Šimon Horák, Vojtěch Horák, Markéta Kondlerová, Nikola Musilová, Eliška Nohelová, Lucie Ondráčková, Gabriela Parmová, Jan Pavelka, Matěj Pazdera.

OSMISMĚRKY

J	A	K	N	O	K	U	L	D	K
L	S	L	E	P	Ý	Š	O	A	E
A	V	U	L	Ž	A	N	M	K	R
A	O	U	S	N	K	Á	I	B	Á
H	K	O	R	Ž	R	N	K	R	K
O	A	T	B	U	Ě	N	Á	O	A
E	B	B	Y	O	T	R	M	T	T
O	H	Á	R	S	Š	Č	E	Š	O
E	L	E	J	S	E	K	N	U	M
O	B	E	C	N	J	N	Ý	P	M

Když z osmisměrky vyškrtáš všechna slova, která byla v článku vytištěna **oranžově**, ze zbylých písmen poskládáš dokončení tajenky:

NA SUCHOMILNÉ VEGETACI NEBO V OKOLNÍM LESE SE MŮŽEME SETKAT SE VZÁCNÝMI DRUHY HMYZU ... (viz tajenka v osmisměrce)

Vyškrtěj z osmisměrky názvy všech ptáků na obrázcích. Můžeš je také spatřit v okolí Andělky. Ze zbylých písmen poskládej dokončení tajenky.

ANDĚLKA A ČERTOVKA JE ... (viz tajenka v osmisměrce)

K	E	S	J	E	L	J	Ž	E	D
Í	N	T	O	U	Z	B	L	E	Č
L	T	R	Y	Ř	P	R	U	Ř	Ž
H	Z	A	Í	R	S	H	V	P	L
E	V	K	O	D	Ý	L	A	Ě	U
T	O	A	N	Í	K	Í	C	N	N
S	N	P	S	H	O	K	P	K	A
A	E	O	M	Á	R	T	E	A	K
V	K	U	O	K	A	O	L	V	Í
Š	L	D	A	P	A	N	I	A	C

Nápvěda: sýkora, kos, strakapoud, zvonek, pěnkava, stehlík, lejsek, brhlík, žluva, žluva

POJĎ DO TOHO! ANEBO NE?

Challenge (čti: čelindž) neboli výzva - něco, co tě prověří. Vlastně takové opeření dne. **Ale co je moc, to je moc...**

Začne to nevinně (jako vždy), někdo vymyslí challenge, třeba: „O co, že neřekneš tamté holce tamto...“

Ale dny ubíhají a lidi nebaví pořád „někomu něco“. A tak vznikly EatChallenge, což je třeba: „O co, že nesníš tatrunku do 30 sekund?“ Jistě, je zde riziko udušení, ALE je to přijatelné oproti tomu, co se na „sockách“ začalo šířit poslední dobou, to už je vrchol.

Seznamte se! Takzvané CoronavirusChallenge. Spočívají v tom, že na VEŘEJNÝCH záchodech olíznete tyčku nebo že v Kauflandu žužláte košík. Teď si říkáte: taková blbost, to nemůže být trendy... No, jen na TikToku pod #CoronavirusChallenge 1 MILION 200 TISÍC VIDEÍ – naštěstí TikTok nakonec tato videa smazal.

Jenže toto není jediná stupidní a nebezpečná challenge... „Dobrý den, já jsem Throw It in the Air nebo Concussion Challenge – a spočívám v tom, že si stoupnete s kamarády do kruhu, vyhodíte náhodnou věc do vzduchu a čekáte, až na někoho z Vás spadne.“

Říkáte si, že větší hloupost už ani nemůže být? Nooo... může. Chcete se zabít v autě?! Zkuste s kamarády The Cha Cha Slide Challenge, kde na písničku Cha Cha Slide podle textu („slide to the left, slide to the right“) driftujete s autem doleva a doprava. Toto už je vrchol šílenství a doslova návod na sebevraždu...

Doufám, že po tomto článku nebudete dělat výše uvedené challenge. Před každou výzvou si promyslete následky, protože být mrtvý kvůli 5 lajkům (které vám daná „socka“ stejně „zabanuje“), to už není challenge, ale návod na smrt 😊

OMG!

OMG! Oči mi lezou z důlků už jen při čtení těch šílených výzev :-O Rozhodně žádnou z nich nezkoušejte! Zároveň věřím, že si uvědomujete jejich nebezpečí a nepotřebujete na tomto místě moje kázání. Možná si ale říkáte, proč takto šílené výzvy vůbec vznikají a proč jsou lidé ochotni je dobrovolně plnit?

Každá challenge je koktejlem dvou přísad: touhy po dobrodružství a touhy po pozornosti druhých. Mnohé výzvy jsou vtipné a některé mají dokonce i přidanou hodnotu, třeba zlepšit si kondičku, pomoci druhým či přírodě (viz rámeček). Přirozeně ale vznikají i takové, které jsou „přes čáru“ a mají i tragické následky...

Komukoliv se může stát, že se nechá k něčemu „strhnout“ a teprve poté si uvědomí „Ty jo, to bylo o fous...“, v horším případě „Panebože, to jsem přeci nechtěl!“ Zpětně své jednání někdy nedokážeme vysvětlit, jako by člověk v daný moment nevěděl, co dělá. Jak se tedy nenechat strhnout k něčemu, čeho bychom mohli později litovat? Zkuste tyto **tipy, jak na výzvy**:

- 1. Zastav se a použij zdravý rozum.** Vyhledej si bližší informace a promysli, co všechno by se mohlo stát. Každé riziko ber jako reálné riziko.
- 2. Porad' se s dospělým.** Pokud máš strach o výzvě říct dospělému, nejspíš výzva není v pohodě.
- 3. Vyhodnocuj.** Může odměna (sledovanost, lajky) vyvážit bolest nebo doživotní následky (zranění, onemocnění)? Máš jistotu, že očekávaná odměna vůbec přijde? (Co když tvé video nakonec nikoho nezaujme a ty přitom budeš riskovat zdravím?)
- 4. Součástí výzvy by nikdy neměl být nátlak, vydírání nebo vyhrožování.**
- 5. Výzvou by nikdy nemělo být ublíženo tobě ani nikomu jinému,** nesmí se poškozovat cizí majetek nebo ohrožovat veřejné zdraví.
- 6. Výzvy, které mohou dávat špatný příklad, můžeš nahlásit jako závadný obsah.**
- 7. Dej přednost prospěšným výzvám.** Lajky za ně dostaneš taky a navíc pomůžeš dobré věci.

Možná nejlepší rada zní: co je hloupé, to si nezasluhuje naši pozornost. Nejlepší by bylo, kdyby dobré nápady vytlačily nebezpečné výzvy někam na smetiště sociálních sítí, kam patří. Co takhle přijít místo toho s aktivitou, která bude mít šmrnc a vtip a zároveň pomůže dobré věci? Mrkněte do rámečku pro inspiraci a v případě potřeby můžete počítat s mou pomocí ☺

Andrea Mikotová, školní psycholožka

Pozitivní online výzvy

Ice Bucket Challenge

(kbelíková výzva) měla za cíl upozornit na závažné onemocnění (amyotrofickou laterální sklerózu, zkráceně ALS) tou formou, že se člověk natočí, jak na sebe vyleje kbelík vody s ledem a následně vyzve k stejnému činu dalšího známého. Pokud výzva nebyla splněna do 24 hodin, měl se nominovaný „vykoupit“ zasláním 100 dolarů organizaci ALS Association. Do výzvy se zapojilo mnoho celebrit.

30denní výzvy, které mají za cíl 30 dní např. jíst zdravě, pravidelně cvičit nebo se rozvinout v nějaké dovednosti. Jsou velmi motivující a prospěšné.

Trashtag Challenge je výzva, při které lidé uklízejí přírodu či veřejný prostor. Přitom vyfotí místo před a po úklidu a fotky následně sdílejí na sociálních sítích pod hashtagem #trashtag. Tím inspirují ostatní a pomáhají naší planetě.

Pancake CHALLENGE

„Kdo si dá k obědu palačinku?“ Slýchala jsem nejednou jako dítě během letních prázdnin, když jsem pobývala na prázdninách u babičky. „Já, já a já taky!“ křičivali jsme jeden přes druhého s bratrance, sestřenicemi a kamarády od sousedů a už jsme se hnali do kuchyně, kde na nás tato lahůdka čekala nachystaná na talířích na stole. „Ale předtím polívku!“ dodávala vždy s potutelným úsměvem babička. „A vůbec, nejdřív umýt ruce mýdlem! Hybajte!“

Do kuchyně se k babičce o prázdninách seběhlo na oběd kolikrát i dvanáct dětí! Vlastní nebo cizí, pro každé dítě se kulatá dobrota, natřená marmeládou, smotaná do ruličky, vždycky našla.

Asi si umíte docela dobře představit, že pro uspokojení chuťových pohárků všech nás malých strávníků bylo potřeba opravdu velkého množství dozlatova usmažených palačinek!

Pro kuchtičku babičku hotová výzva!

V naší škole ve Šlapanicích výzvy zbožňujeme, a proto jsme si pro starší děti, které nemohou do školy na prezenční výuku, vymysleli výzvu palačinkovou.

Na devět stanovišť v okolí Šlapanic a sousedních obcí jsme rozmístili plakáty s kuchtíkem, který vyhazuje do vzduchu palačinku. Úkolem žáků bylo se na jednotlivých stanovištích vyfotit v zástěře a s palačinkou v palačinkové pánvi. Moc si ceníme smyslu pro humor a odvahy, které všichni zúčastnění do této výzvy investovali.

Díky vašemu nadšení a hezkému počasí se nám ve škole sešlo velké množství krásných fotografií.

Posud'te sami.

A vy, kdo jste se styděli nebo nechtěli ztrapňovat na veřejnosti, se příště nestyd'te a užijte si s námi taky trochu švandy. Některá stanoviště byla pro introverty jako stvořená! ;-).

Za realizační tým Marie Klašková.

Péče o děti pracovníků IZS

V téhle době nemůžou děti chodit do školy. Pro všechny je to velmi těžké. Pro děti i rodiče, ale obzvláště pro pracovníky integrovaného záchranného systému (IZS) a další, kteří musí chodit do práce a každý den riskují svůj život a ještě se musí starat o své děti a pomáhat jim s úkoly.

Organizaci zajišťuje
Barbora Svobodníková
sociální pedagožka, asistentka

Základní škola Šlapanice nabízí možnost starat se o děti těchto pracovníků. Paní učitelky děti hlídají a pomáhají jim s úkoly. Škola pečuje o děti ve věku od dvou do deseti let.

Děti jsou rozděleny na dvě skupiny. V pavilonu F jsou děti předškolního věku 2-6 let, těch je aktuálně nahlášeno 21. A v pavilonu A jsou děti ve věku 7-10 let, kterých je celkem 22.

Profese rodičů jsou zastoupeny v širokém spektru:

- Policie České republiky
- pracovníci v sociálních službách
- učitelé a další zaměstnanci škol
- lékaři a jiní zaměstnanci nemocnic
- lékárníci
- zaměstnanci České pošty

Děti do školy přijíždějí z okolních vesnic a měst, z Mokré-Horákovy, Ponětovic, Blažovic, Brna a samozřejmě několik dětí je také ze Šlapanic.

Byl/je o hlídání velký zájem?

Zájem o "Péči" významně stoupl především koncem února, kdy byl vládním nařízením ukončen provoz MŠ a docházka žáků 1.a 2. ročníků do ZŠ. Toto nařízení vstoupilo v platnost od 1. března. Do dnešního dne se hlásí další rodiče - zda ještě přijímáme děti?

...nové děti do péče přijímáme.

Od kolika do kolika hodin hlídání probíhá?

Provoz obou skupin je 7.00 - 16.00 h.

Kolik je vychovatelek, které se o děti starají?

V pavilonu F (mladší děti) slouží trojčlenné týmy - střídá se 16 paní učitelek, asistentek pedagoga a vychovatelek ŠD. V pavilonu A (starší děti) slouží dvoučlenné týmy - střídá se zde 12 paní učitelek, asistentek pedagoga a vychovatelek ŠD.

Jak vznikl nápad, že se tato služba bude nabízet i dětem ze školky?

Možnost umístit do "Péče" i děti z MŠ vyplývá z vládního nařízení, které určuje věkovou hranici dětí v "Péči". Ta je určena pro děti od 2 do 10 let.

Práce s dětmi je radost
Martina Macháčková
vychovatelka, asistentka

Jak zvládáte/zvládají paní vychovatelky věkové rozdíly dětí?

Myslím, že paní vychovatelky a paní asistentky zvládají věkové rozdíly mezi dětmi velmi dobře. Určitě tomu hodně napomohlo rozdělení dětí do dvou skupin, kdy se vytvořila skupina školních dětí a dětí školkových. Přece jen každá z těchto skupin má jiné potřeby a také povinnosti.

Je obtížné se starat o děti ze školek, když běžně pracujete se staršími dětmi, které mají jiné potřeby?

Myslím, že věkový rozdíl s kolegyněmi zvládáme dobře. Ze začátku sice člověk trochu tápal, ale postupem času si práci zautomatizoval a zvykl si na menší děti a také jim poupravil program. Osobně vnímám práci s dětmi jako radost, u které se člověk mnohdy zasměje a pobaví. Troufám si říct, že u těch menších dětí je to radost ještě větší a člověk zažije nějakou změnu, která mu dodá mnoho zkušeností do života. Samozřejmě mě kolegyně mohou mít jiný názor, i když si myslím, že výsledku bychom hovořily podobně.

Co běžně děti během dne dělají?

Během dne děti dělají spousty činností, které jsou jak řízené, tak volné. Do 8:30 mají děti volnou činnost.

Poté si povídáme v kroužku, hrajeme hry, svačíme, vyrábíme nebo chodíme na vycházky či školní hřiště, kde s dětmi hrajeme různé hry jako je *Honzo vstávej, cukr káva, mrazík nebo země láva*. Po obědě následuje odpočinek v podobě spánku. Děti, které nechodí spávat mají klidnější činnosti jako je malování, povídání si, hraní deskových her, čtení nebo sledování pohádek. S kolegyněmi se snažíme, aby byl program co nejvíce podobný školkovému režimu.

Je pro některé děti problematické fungovat v neznámém prostředí a v novém kolektivu?

Určitě první den mohl být pro děti problematickým a mírně stresujícím, ale všechny děti ho zvládly na jedničku. Většina dětí, které na péči jsou, už jsou oštěřené, a pokud přijde nějaký nováček, tak se ho moc pěkně ujmou a vezmou ho mezi sebe.

Jak je to u starších dětí s jejich potřebami?

U starších dětí to probíhá krapet jinak. Mají školní povinnosti, mají tedy během doby strávené na péči online výuku, na které jsou připojeni přes svůj počítač či tablet. Online výukou a plněním zadaných úkolů tráví celé dopoledne. Pokud jsou děti, které online výuku nemají a úkoly již mají hotové, tak si mohou hrát, vyrábět nebo si povídat. Paní asistentky a paní vychovatelky se snaží chystat dětem program, který by je zabavil, něco je naučil a u kterého by se odreagovaly.

Všechny děti jsou úžasné
Eva Zezulová
 vychovatelka

Se kterou věkovou skupinou dětí pracujete?

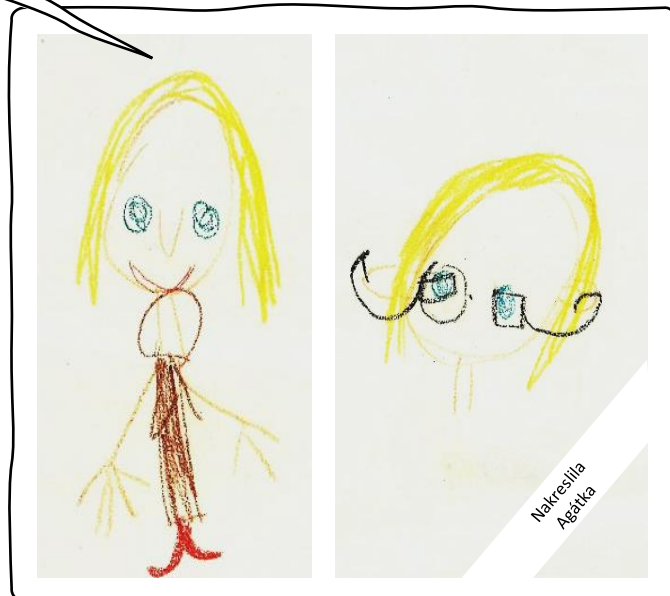
Já pracuji s těmi malinkými. Jsou to děti ve věku dva až pět let.

Jakou činnost mají děti nejradši?

Musím říct, že všechny děti jsou naprosto úžasné. Ze dne na den si zvykly na nové prostředí, kamarády i na nás. Baví je úplně všechno 😊 Jsou veselé a za to jsem moc ráda. Velmi oblíbené je sportování v naší nové hale.

Měly děti mezi sebou nějaký problém, třeba s věkovými rozdíly?

První den byly všechny děti pohromadě. Malé i ty větší. Ale problém nebyl žádný. Snad jen pro nás bylo těžší vyhovět potřebám všech.

Přiložené obrázky nakreslily nejmladší děti, které k nám chodí na hlídání. Zajisté na nich poznáte Martinu Macháčkovou, Evu Zezulovou, Nikolu Rožnaiovou a Marii Burianovou. Jim i všem ostatním našim vychovatelkám a asistentkám patří velký dík za jejich práci.

Správná ŘEŠENÍ

Poznáte rukopis učitelů? (str. 5)

Lenka Chalupová	Přírodopis
Petr Fruhwirt	Tělesná výchova
Ludvík Panny	Fyzika
Monika Pantělejevová	Matematika
David Paulík	Občasná výchova
Věra Pavlíková	Anglický jazyk
Iveta Šolcová	Dějepis
Jitka Vilímová	Informatika
Michaela Tomanová	Český jazyk

Osmisměrky z Expedice (str. 5)

Na suchomilné vegetaci nebo v okolním lese se můžeme setkat se vzácnými druhy hmyzu...

...jako kudlankou nábožnou nebo roháčem obecným.

Andělka a Čertovka je...

...jednou ze čtyř přírodních památek v okolí Šlapanic.

Ztroskotání

Něco studeného se mi přelilo přes pravou nohu. A znovu. Ve spáncích se ozvala palčivá nesnesitelná bolest. V puse jsem měl divné sucho, které přecházelo v odporně pálivý pocit. Tělo mě bolelo asi tak, jako bych uběhl maraton. V rukou i nohou mi pobíhaly tisíce a tisíce mravenců. A to tak silně, že jsem se nemohl vůbec hýbat. Ta studená věc se v krátkých intervalech neustále přelávala střídavě přes moji jednu a druhou nohu. Příšerně mě štípaly oči, ale i přesto jsem se je pokusil otevřít. Nepovedlo se. Připadal jsem si, jako by mi někdo vysypal pod víčka celou solničku.

Prstům levé ruky se podařilo pŕdu pode mnou sevřít v pěst. Promnul jsem ji mezi prsty. K mému údivu byla jemná, jako když namokříte písek na pískovišti. Chtěl jsem volat o pomoc, ale jazyku jako by došly sliny a rty byly suché tak, že při sebemenším pohybu se drolily a hrozně bolely. V mysli se mi začaly vynořovat nejrůznější otázky.

Kdo jsem a kde jsem se tady vzal? To je docela dobré vědět, ne? Tím jsem se dostal k další zásadní otázce. Kde to jsem? To bych měl ty nejdůležitější. Ale co věci v tuhle chvíli podřadnější, ale úplně stejně samozřejmé. Kde bydlím? Kolik let mi vlastně je?

Kdo je můj nejlepší kamarád? Jaké je moje nejoblíbenější jídlo?

Ta chladná věc u mých nohou se zvětšovala. Už neomývala mé kotníky. Sahala mi téměř po ramena. Konečně mi to došlo. Vždyť je to voda! Probudil se ve mně pud sebezáchovy. Ten říkal, (co říkal!?), volal, křičel, řval, hulákal, řičel, vřískal, ječel: UTOPÍŠ SE!

Sebral jsem všechny síly. Přetočil se na břicho a za pomoci loktů se o kousek posunul. Bylo to neuvěřitelně únavné, ale představa, že se utopím, byla daleko, daleko horší. Malilinko jsem pootevřel oči. Uviděl jsem písek, hodně písku a taky slunce. Zvedl jsem hlavu a zahleděl se na tu ohnivou kouli. Najednou jsem měl oči plné bodavé záře. Takto oslněn jsem sjel po bříše zase zpátky. Jenže vinou postupujícího přílivu jsem zajel i s hlavou pod vodu. Pod SLANOU vodu.

Naráz mě začaly pálit oděrky po celém těle. Mé k smrti unavené tělo se jako mávnutím kouzelného proutku probralo. A že už bylo na čase. Začínal mi docházet dech. Moje ruce i nohy zabraly v identickém tempu. Vynořil jsem se nad hladinu. Po delší době jsem se mohl pořádně nadechnout. Naprosto vyčerpán jsem se sesul k zemi. Usnul jsem.

Zdál se mi zvláštní sen. Byla tam žena. Nebo to byl muž? Ne, určitě to byla žena. Měla něco v rukou. Nesla dort. Usmála se na mě. Muž stojící vedle ní na něm zapálil svíčky. Bylo jich osm. Lidí stálo v místnosti hodně. Všichni měli špičaté čepičky, na kterých byl nápis HAPPY BIRTHDAY. Všichni se na mě dívají a usmívají se. Najednou se rozplývají a zase zostřují. Tentokrát stojí před někým v řadě. A čepičky na jejich hlavách se postupně naklánějí podle toho, jak se předklánějí a podávají ruku tomu, kdo stojí před nimi. Ten se najednou otáčí. Čepička na jeho hlavě se otáčí spolu s ním. Teď stojí čelem ke mně. Proboha! Vždyť jsem to já. Ale veselý, usměvavý, čilý. A něco držím v ruce. Vypadá to jako poukaz. Dárkový poukaz. Očividně z toho mám radost. Píše se tam: Danielu McGregorovi k osmým narozeninám. Dále je tam psáno, že jsem dostal měsíční kurz jízdy motorovým člunem. Zase se vše rozplývá.

Opět vidím sám sebe, ale teď jedu na motorovém člunu. Asi na tom, co byl zmíněn na tom narozeninovém poukaze. Na břehu stojí žena, je to ta samá, co nesla dort. A vedle ní stojí muž. Ten, co zapaloval svíčky. Drží se za ruce a mávají mi. Ale něco se pokazilo. Už nejedu po závodní dráze pro motorové čluny. Řítím se na širé moře. Muž se ženou zděšeně mávají rukama a něco křičí.

S výkřikem jsem se probudil. Seděl jsem na tom heboučkém písku. Před mnou moře, nekonečná modrá plocha. Byl jsem přesně na tom místě, kam jsem se před bůhvíjak dlouhou dobou připlazil. Bylo mi mnohem lépe. Oči už skoro vůbec nepálily, dokonce i bolest hlavy ustoupila. Najednou jsem měl jasno. Paměť se mi zčistajasna vrátila.

Vzpomněl jsem si na svou oslavu narozenin a na ohromnou radost z hlavního dárku. Byl to měsíční kurz jízdy na motorovém člunu. Taky už vím, jak jsem se celý měsíc snažil a těšil se

na závody. Konaly se poslední den kurzu. A účastnili se všichni ti, co podstoupili celý kurz. Ani dospát jsem nemohl. A pak tu byl start. Vyrzil jsem jako střela. Měl jsem jasně nejlepší čas. A pak se to stalo. Ze spodku člunu začal stoupat dým. Napřed byl jen takový malý, ale rychle rostl. Pamatuji si, jak mne začala pálit bosá chodidla. Dole, až tam kde jsou pedály, něco chytlo. Vyletěl jsem ze sedačky a schoulil se na druhé straně člunu. Došlo mi, že jsem ztratil kontrolu nad řízením, ale už bylo příliš pozdě. Řítíl jsem se širým oceánem naprosto neřiditelnou rychlostí.

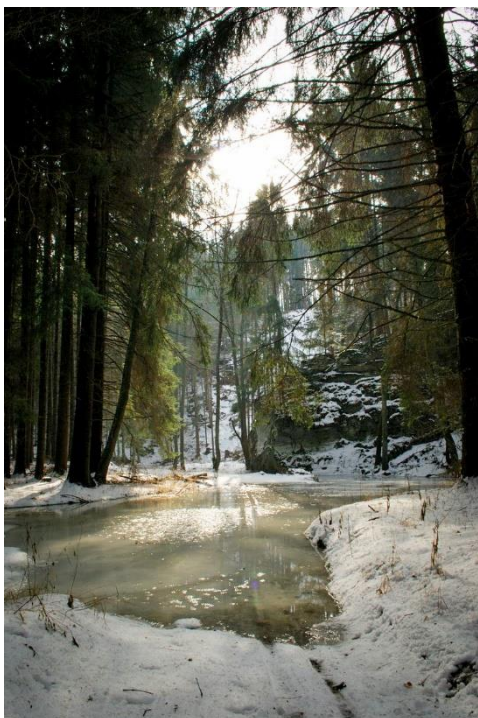
Tak nějak jsem se při tom vzpomínání uklidnil. I když výhled (na jedné straně pusté moře a na straně druhé prales) nebyl nic moc. A vtom jsem to uviděl. Záchranářský člun. Postavil jsem se, mával a křičel. Všimli si mě. Otočili člun a blížili se ke mně. Šťastnější jsem nikdy nebyl.

Teď jsem v nemocnici. Pravidelně mě navštěvují rodiče, ale i spolužáci. Jsem teď holt hrdina. Dokonce o mně psali i v novinách. Ptali se mě, zda mi vadí, že jsem nevyhrál. Nevadí. Moc to přeji těm, kteří vyhráli. Ale já jsem pochopil, že jsou důležitější věci v životě.

ZIMA v plné síle

Krásná, avšak krutá zima je tu. Rozlehlé bílé pláně se rozkládají, kam jen užaslé lidské oko dohlédne. Čerstvě navátý prašan tiše šeptá při každém měkkém dopadu promrzlé nohy. O kus dále stojí les, jehož stromy tiše naříkají pod tíhou sněhu. Pod zasněženou stříškou krmelce se roztřepaně krčí zajíc. Cítím, jak mi mrazivý vítr nelítostně ošlehává tváře.

Klára Štěpánková, 9. B

Je zima. Celá krajina je posetá bílou pokrývkou, která se ve slunečním svitu třpytí jako tisíce drahokamů. Jen tu a tam zpod sněhu vykukují malé větvičky. I stromy jsou celé obalené bílým sněhem. Všude jsou závěje, takže i ty nejvyšší smrky vypadají docela maličké. Obloha je jasně modrá, bez jediného mráčku. Zlatý kotouč, který dodává celé krajině jiskru a lesk, mi svítí nad hlavou. Ve sněhu jsou vidět drobné stopy srnek a zajíců. Na chvíli se zastavím a všemi smysly nasávám tu nádhernou atmosféru.

Tereza Petrasová, 9. B

Vítr piští o záhyby domů a aut, nic jiného nejde slyšet. Venku nevidíte ani na krůček. Zdá se vám, že se nehnete z místa, všude to vypadá tak stejně. Jen slepě jdete, připadá vám, že místo vzduchu je mléko. Mráz štípe do tváří a do nosu jako malé, ale ostré jehly. Doléhá na vás pocit samoty - i kdyby někdo někde byl, nevidíte ho. Sněžení ustává, mlha se rozplynula. Střechy bílé, keře vypadající jako cukrová vata a auta, ze kterých řidiči nebudou nadšení.

Tereza Maňasová, 8. A

ZIMA se loučí

Slunce už dávno vyšlo a sníh, jež se díky slunečním paprskům leskl jako diamanty, začal pod nápoem velké zlaté koule tát. Tráva pod ním se probouzí ze zimního spánku a prodírá se skrz bílou nadýchanou peřinku na povrch. Obléknu se a už stojím u nedaleké louky, obklopená probouzející se přírodou. Zatajím dech. Je to magické místo. Vítr prohánějící se po louce mi zacuchá vlasy, a než se vzpamatuji, již v dáli kličkuje mezi stromy, které pomalu opouští sníh. Zavřu oči a poslouchám hlasy přírody.

Kateřina Virecová, 9. E

Obloha je modrá, jako kdyby ji někdo pečlivě vymaloval, a tráva kolem mě je sytě zelená. Obláčky na obloze jsou jako čerstvě udělaná cukrová vana. Ptáčky poletují sem a tam a usedávají na okolní stromy. Říčka, u které sedím, se zbavila všeho ledu a plynule pluje kupředu. Žáby skáčou z balvanu na balvan, dokud je nesmete proud vody. Studená voda krásně chladí chodidla. Kolem sebe vidím rozkvétající stromy a tu a tam zahlédnu usmívající se sněženky. Jaro je v plném proudu.

Ema Šnáblová, 8. A

Přichází jaro vonící jarními květinami, s kvítky smáčenými od ranní rosy, která se jako perly třpytí na lístcích rostlin. Mezi ostrůvky travin a květů se pořád skvěje nános bělostného sněhu. Když se tak člověk prochází a slyší kapání kapiček vody padajících z míst, kde sníh ještě nestačil roztát, vidí, jak se vše probouzí k životu. Nenechme se ovšem mýlit. Zima sice postupně mizí, ale ještě není pryč. Připomíná se nám mrazy, které přicházejí stejně rychle, jako odcházejí. A tak se s námi zima loučí.

Dominik Otoupal, 9. B

Myška Ája a ementál

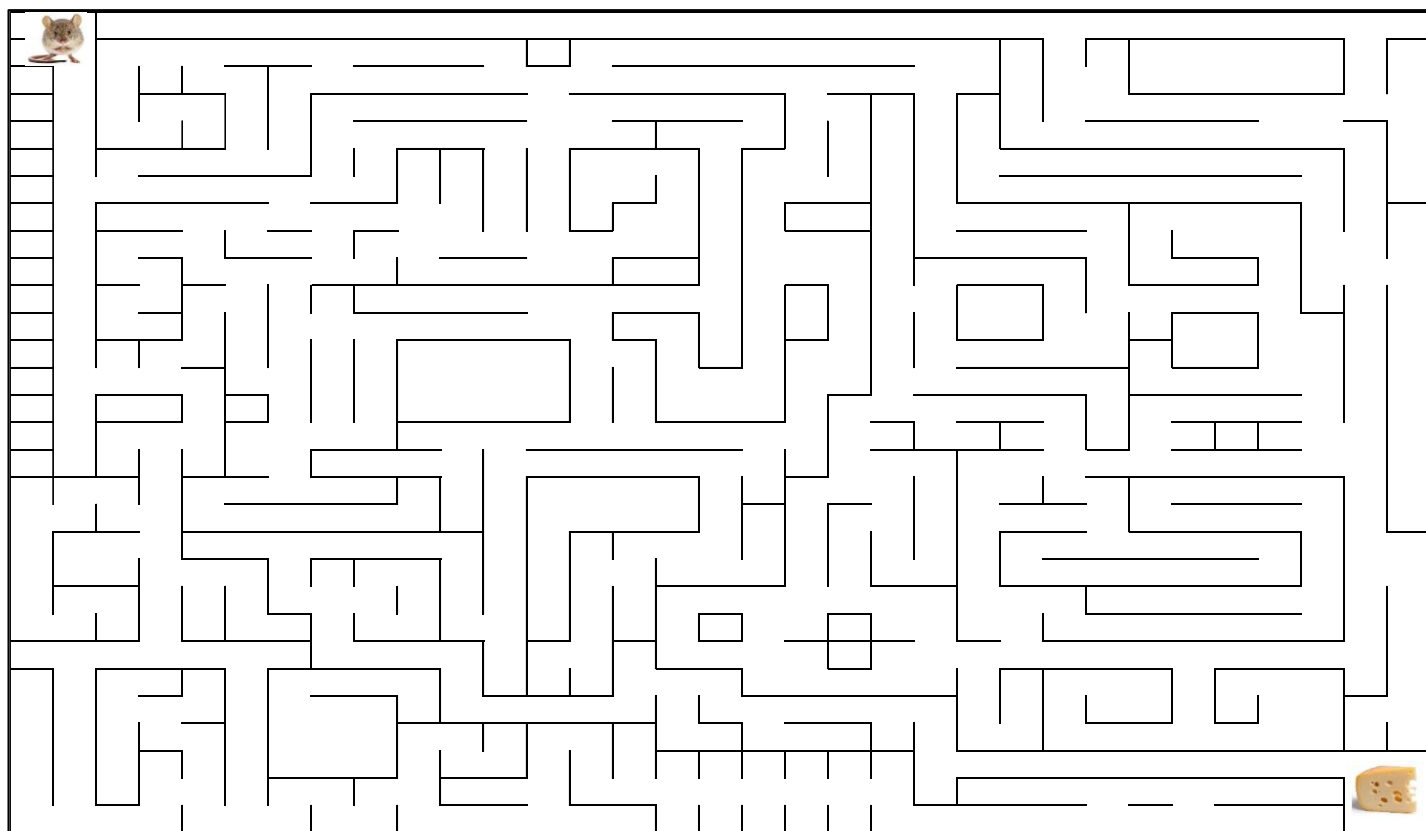
Jednoho chladného únorového dne si šla myška Ája stejně jako každý jiný den sehnat něco k obědu. Obvykle jedla goudu, eidam, a když měla štěstí, pochutnala si i na ementálu. Její každodenní shánění jídla však nebylo pokaždé jednoduché. Musela se dostat přes bludiště myších pastiček, které na ni vždy nastražil pan Hrdlička, přeskákat a přelézt přes věci poházené po zemi. Největší obavy jí dělal kocour pana Hrdličky, Mikeš. Mikeš byl samotářský a nevrlý kocour, ze kterého měla Ája vždycky strach.

Dnes byla Ája odhodlaná dostat se ke svému

nejoblíbenějšímu sýru, ementálu. Vylezla ze své myší díry, porozhlédla se kolem a rychle se běžela schovat za nohu křesla. Pan Hrdlička si zrovna četl v křesle noviny, takže si jí nevšiml. Mikeše zatím neviděla, takže si mírně oddechla. Asi někde spí, pomyslela si. Prokličkovala mezi pastičkami a dávala si přitom dobrý pozor, aby se jí někde nezachytil ocásek. Když konečně skočila na poličku s ementálem a spokojeně si ho brala do paciček, uslyšela za sebou zlostné zavrčení. Ach ne, povzdechla si. Pomalu otočila hlavu a uviděla našťvaného Mikeše, jak na ni cení zuby.

Pomůžeš myšce Áje najít cestu k milovanému ementálu?

Mikeš Áju popadl za ocásek a utíkal s ní na dvo-
rek. Vyděšená Ája s ementálem v pacce si už
myslela, že udeřila její poslední hodinka. Mikeš ji
ale upustil na mokrý trávník na dvorku a upřeně
se na ni zadíval.

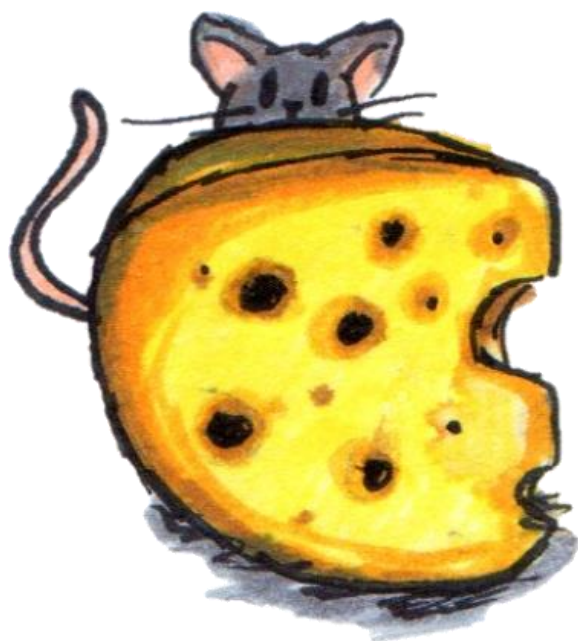
„Jestli nepřestaneš mému páničkovi krást sýr,
tak bude zase nevrlý, a to ani jeden z nás
nechce,“ zavrčel na Áju kocour.

„Ale j-já jsem měla h-hroznou ch-“

Áju zastavilo ve vysvětlování hlasité bouchnutí
dveří. Hlavy Áji a Mikeše se s trhnutím otočily ke
dveřím.

„Tohle není dobré,“ pravil Mikeš. Průvan
zabouchl dveře. „Pan Hrdlička je už starý a skoro
slepý, nevšimne si, že jsem pryč!“ začal kocour
panikařit.

Nějakou dobu si Ája s Mikešem hleděli svého
a čekali, než jim pan Hrdlička otevře a pustí je
zpět, ale to se nestalo. Nezbyvalo jim tedy nic
jiného než zůstat celé odpoledne venku, což bylo
při velkých únorových mrazech velmi nepříjem-
né. Později si uvědomili, že musí začít spolupra-
covat.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Ája a přitom se
poškrábala za ouškem.

„Myslím, že mám plán,“ odpověděl zamyšleně
Mikeš. „Když se dostaneš dovnitř a podaří se ti
získat klíč ke dveřím, tak bychom se mohli pokusit
odemknout hlavní vchod.“

Ája zaujatě kývla hlavou a už přemýšlela, jakou
škvírkou by se mohla do domu protáhnout.

„Plán ale musíme provést v noci. Nechci, aby si
mě všiml Uriáš, kocour z vedlejšího domu. Zase by
se začalo povídat, že je ze mě toulavý, špinavý
kocour a nechtějí mě pustit domů,“ vzpomínal na
dřívější doby Mikeš a díval se na kostelní
hodiny. Bude pět hodin, tma bude už za chvíli.

Kolem páté hodiny večerní se setmělo, a tak
mohl plán Áji a Mikeše začít. Ája se protáhla skrz
myší díru u rohu domu a ocitla se vevnitř. Pan
Hrdlička si vařil večeři, a přitom si prozpěvoval.

Porozhlédla se kolem, a jakmile uviděla klíče, hned se k nim rozběhla. Vyskočila a shodila je na zem. Pan Hrdlička se podivil, co je to za zvuk. Vzal do ruky pánev a šel pomalu směrem k Áje, která se začala bát, že dostane po hlavě. Myška ani na chvíli nezaváhala, popadla klíče a utíkala zpět k díře. Tam je stěží protáhla skrz škvírku a vylezla ven. Mezitím pan Hrdlička hledal a hledal, ale nic ani nikoho nenašel, tak to vzdal a šel se dál věnovat své večeři, bublající na sporáku. Mikeš si venku podřimoval, což Áju naštvalo, a tak po něm klíče zlostně hodila. Kocour se s leknutím probral a s poníženým výrazem si je vzal.

„Tak, jak to teď odemkneme?“ zeptala se Ája.
„Tááhle je dřevěná stolička, tu vezmeme a já si

na ni vyskočím. Ty mi pak vylezeš na záda a odemkneš dveře,“ vysvětlil Mikeš.

Mikeš tedy hupsnul na stoličku a na jeho záda si vylezla Ája. Klíč pomalu vsunula do klíčové dírky a otočila jím. Dveře se s vrznutím otevřely a Ája s Mikešem zajásali. Jenže to mělo malý háček. Viděl je Uriáš. Z okna svého vyhrátého domova je zlomyslně pozoroval.

„To snad ne,“ zazlobil se Mikeš. „To monstrum nespí ani v noci.“

Ája s Mikešem se nakonec spřátelili. Když si pan Hrdlička všiml, že spolu oba dva dobře vycházejí, rozhodl se, že se bude starat i o Áju. A tak si Ája mohla každý den pochutnávat na vynikajícím ementálu.

Kvíz

Teď máš možnost předvést, co si z příběhu pamatuješ. Výsledky můžeš porovnat se svými spolužáky.

- 1) Pán, u kterého bydlel Kocour Mikeš, se jmenoval:
 - a) Holoubek
 - b) Hrdlička
 - c) Kukačka
- 2) Myška Ája jedla:
 - a) Klobásu, šunku, uzené
 - b) Jablko, švestky, hrozny
 - c) Goudu, eidam, ementál
- 3) Kocour z vedlejšího domu se jmenoval:
 - a) Petronel
 - b) Uriáš
 - c) Ulrich
- 4) Ája a Mikeš použili k odemknutí zámku:
 - a) Kovový žebřík
 - b) Dřevěnou stoličku
 - c) Nic, vystačili si se svojí výškou
- 5) V jakém měsíci se příběh odehrává?
 - a) v červnu
 - b) v září
 - c) v únoru
- 6) Proč Ája s Mikešem zůstali uvěznění venku?
 - a) protože je pan Hrdlička vyhnal
 - b) protože jim průvan zabouchl dveře
 - c) protože utíkali před Uriášem

Řešení: 1b, 2c, 3b, 4b, 5c, 6b

*Viš, který pan učitel naší školy sní na posezení třicet knedlíků?
A která paní učitelka trénuje ve volném čase box?
Jaká je nejoblíbenější hračka pana ředitele?
Kolik tajných chodeb máme ve škole?*

Přesně tohle se možná v blížícím se terčovém závodě nedozvíš, ale spoustu jiných exkluzivních informací o naší škole jistě ano.

Špagety s kečupem ©

uvádí soutěžní klání

O soví pařát

Závod se koná v pondělí 19. dubna v odpoledních hodinách ve venkovním areálu ZŠ Šlapanice

Kdo může závodit: žáci ZŠ Šlapanice 3. – 9. ročníku

O co půjde: Trochu o rychlost a trochu o bystrou mysl. Přesná pravidla budou upřesněna na místě.

Jak se do závodu přihlásit:

Závodí se ve dvoučlenných týmech. Dvojice se nejpozději do 15. dubna nahlásí e-mailem na: spagety@zsslapanice.cz (uved'te celá jména a třídu). Obratem bude dvojici přidělen a zaslán startovní čas, který je nutné dodržet a dostavit se podle něj na start závodu – pod pergolu v blízkosti hřiště ZŠ. Mladším žákům mohou s registrací pomoci rodiče.

Doporučujeme sportovní obuv a oblečení!

Důležité!!!

Především v době příchodu a čekání na start se chovejte rozumně a v souladu s aktuálními protiepidemickými opatřeními. Jde především o dodržování co největších rozestupů mezi jednotlivými závodními dvojicemi. Tvoření početnějších hlouček je nepřipustné. Po dokončení závodu je nutné opustit areál školy.